

КИР БУЛИЧОВ ДРУГАТА ПОЛЯНА

Превод от руски: Любомир Стоилов, 1977

chitanka.info

За да ви бъде ясно какво имам като намерение да ви разкажа, ми се налага да споделя с вас своите възгледи за състоянието на съвременната наука и по-специално на литературознанието.

Веднъж един чуждестранен физик беше изчислил, че броят на публикациите в неговия сектор на знанията се удвоява на всеки двадесет години. Възможността на всеки конкретен специалист да бъде в курса на онова, което става в съседните науки или раздели на същата тази наука, съответно се намалява. И тук не могат да помогнат нито реферативните сборници, нито информационните бюлетени, нито международните симпозиуми.

Същата картина е характерна не само за физиката, но и за литературознанието. Наскоро ми се наложи да разговарям с млад кандидат на науките, посветил се на изследване творчеството на поета Никитин. По време на разговора бях неприятно поразен, че той не знае през коя година се е родил Помяловски и е убеден, че „Франкенщайн“ е написал поетът Шели.

Моят млад колега, без да бъде оправдан, може да бъде разбран — та той ден след ден проследява живота и творчеството на своя „изучаема“ и прахосва години за полемика със своите опоненти, публикуващи обширни изследвания за Никитин, които би трябвало поне да се прочетат.

Предвиждам, че след няколко години ще се появят специалисти по младежките години на Пушкин, семейните отношения на Некрасов, стилистиката в първата глава на Тил Ойленшпигел и т.н.

Подобни тенденции ме тревожат, макар че за съжаление не мога да измисля алтернативи на тях. Историческият процес е обективен, макар и невинаги да е приемлив.

Сега, след като ви запознах със своето кредо, ще ви разкажа конкретен случай, който илюстрира нагледно казаното по-горе.

Морис Иванович Долинин е младши научен сътрудник към катедрата, която имам чест да ръководя. Това е приятен млад човек, малко понапъгнял от заседналият начин на живот, около своята тридесет и пет годишнина, синеок и румен, любимец на нашите аспирантки и гардеробиерки. Към неговите положителни качества се отнася по-специално предаността му към изучавания от него Александър Сергеевич Пушкин. Още от гимназията Морис си поставил за цел да научи наизуст всичко написано от великия поет и

трябва да се признае, че в това отношение той бе преуспял, макар понякога да бърка реда на абзаците е „Историята на Петър Велики“. Кандидатска дисертация той написа по историята на създаването на „Малките трагедии“, които ни се струват изучени отдавна надлъж и шир. Морис обаче успя да направи няколко неголеми открития и да свърже по нов начин образа на Скъперника рицар с живелия през XVI век в Аугсбург барон Конрад Цу Хиден.

Трябва да се каже също, че Морис, макар и влюбчив, и досега не е женен. Причината за това аз виждам в душевната травма, получена от него в първи курс на университета от очарователните ноктенца на Инес Реткина, сега при третия си брак Водовозова. Моето познаване на миналото на Морис може да се обясни просто: аз преподавах на неговия курс и бях осведомен за драмите и трагикомедиите, кипящи в студентската среда.

През последните седем години ние работехме с Морис рамо до рамо, той беше откровен с мен и споделяше не само научните си планове, но и събитията в личния си живот. Неговата откровеност беше именно онова, което ме въвлече в преживяванията, равни на които не ми се беше случвало да изпитам.

— Да не сте се влюбили, гълъбче? — запитах веднъж Морис, забелязвайки, че вече три дни поред той идва на работа с нови прекалено ярки връзки и обувки, лъснати до огледален блясък.

— Какво говорите, не, разбира се! С мене това не може да се случи! — отвърна той с такова скръбно негодувание, че аз се убедих колко съм прав.

Предполагах, че скоро той сам ще си признае. В драматичния момент след раздялата или, напротив, когато щастието го преизпълни и прелее от него.

Това стана през лятото и аз тъкмо се готвех за отпуска. Ние заседавахме в катедрата по някакъв незначителен въпрос, макар да би трябвало в това време да отидем на реката и се изкъпем. Помолих Морис да нахвърли план за статията, която той имаше намерение да предложи в един сборник. Морис дълго сумтя, гледа в тавана и въобще не мислеше за плана. В края на краищата се постегна и надраска няколко реда. След тях той отново потъна в сладките си мисли. Когато получих бележките за плана, открих в тях няколко пъти повтарящо се

по полетата име Наташа, както и чип профил, нарисуван с немайсторска ръка.

След заседанието не се сдържах и запитах Морис:

— Имате намерение да посветите статията си на Наташа? Как да го напишем: „Посвещава се на Наташа“ или по-официално?

— Не ви разбирам? — избухна Морис, като че ли се готвят да му отнемат тази Наташа.

Показах му неговия злощастен проект. И представете си след това той ми се обиди смъртно. За два дни.

След това в отношенията му с Наташа настъпи някаква криза. Той загуби апетита си и престана да си лъска обувките. Нямаше съмнение, че е дълбоко травмиран от някоя дребна думичка или подозрение.

Запитах го:

— Май сте нещо поразстроен?

— Вие не можете да разберете — каза Морис с такъв израз, сякаш по времето на моята младост отношенията между влюбените са били само безоблачни.

— Разбира се — съгласих се аз. — И въпреки това?

— Разделихме се — каза той. — Завинаги.

— Жалко. Аз пък си мислех, че я обичахте.

Изведнъж той избухна.

— Не мога повече така! — изсъска той с трагически шепот, който се чуваше и из съседните коридори. — Това не мога да го понеса.

Не гарантирам за точната форма на неговия монолог, но същността се състоеше в това, че в сърцето на моя колега се беше прокраднало подозрението дали тя го обича, или — о, непоносима алтернатива! — не го обича.

Основание за подобни мисли му дало увлечението на Наташа да събира гъби. Би трябвало да чуете как Морис произнася думата „гъби“ — то звучеше като името на презрян урод от угасващ френски графски род. Според Наташа гъби можело да се събират в Москва, където те благополучно растели в някои градинки, паркове и по тревните площи на булевардите. Само трябва да знаеш мястото. Наташа си имала някакъв любим парк около метрото „Сокол“. Тя си дележала това находище с няколко местни пенсионери, които се появявали на

заветното място още по разсъмване. По-късно идвала Наташа, за която гъбите също стигали, особено ако времето благоприятствувало. Неизвестно защо, Наташа отказвала да взима в своите походи Морис, с което предизвикала у него глупашкото подозрение, че тя ходи там с някого и дори може би въобще не ходи на полянката, а купува специално кошничка с гъби от пазара, за да го заблуди. В мига, в който Морис изказал на глас своите подозрения, Наташа се обидила. А след това дума след дума и ето ти раздяла.

— Не сте прав — казах на Морис, когато той завърши своята объркана изповед.

— Разбира се. Но все пак...

— Трябва да отидете и се извините...

— Разбира се. Но въпреки това...

— Впрочем, когато в началото на тридесетте години ухажвах Машенка, веднъж я видях на улицата с един едър рабфаковец. Две седмици не си говорихме. След това се изясни, че рабфаковецът е нейният братовчед Коля, най-милият човек на света, с който ние и досега семейно дружим.

Той вече беше отворил уста, за да ми каже: „Какво общо има тук Коля!“ — но се сдържа, махна с ръка и си тръгна.

Бях дълбоко убеден, че конфликтът ще бъде изживян от само себе си в рамките на два дни. Нищо подобно. Дните си минаваха, а Морис си оставаше така мрачен и самотен. Глупаво е, разбира се, да разрушаваш собственото си щастие заради една кошничка с гъби, но всъщност хора загиваха и по по-незначителни поводи.

След една седмица сутринта около девет часа, след като закусих, се отправих към бюрото си, когато внезапно в кабинета ми зазвъня телефонът. Нещо ме клъвна по сърцето — понякога се случва най-обикновено звънене на телефон да ти се стори особено тревожно...

— Слушам.

— Здравейте. Аз съм, Морис. Стана нещо невероятно. Трябва веднага да ви видя.

— Откъде се обаждате?

— Близо до метрото „Сокол“. Мога да дойда у вас след половин час...

Гласът на Морис беше задъхан така, сякаш току-що беше пробягал три километра и още не бе успял да успокои дишането си.

— Чакам ви.

Когато затворих телефона, изведнъж си спомних, че тази злополучна полянка с гъби се намира в съседство с метрото „Сокол“ и веднага си представих, че Морис е решил да проследи невярната си любима и неочаквано се е срещнал с щастливия си съперник.

Почти бях познал.

Морис се втурна в кабинета ми след двадесет минути. Беше измачкан, развълнуван, недоумяващ, но за щастие невредим.

Той веднага заговори, като тичаше по кабинета и застрашаваше различните крехки вещи в него.

— Да — гърмеше той. — Виновен съм. Не издържах. Проследих я. Реших веднъж завинаги да сложа край на съмненията.

Погледна ме предизвикателно, очаквайки неотложно осъждане. Реших да оправдая надеждите му.

— Никога няма да повярвам — казах му с менторски глас, — че бихте могли да изпаднете до безпощадно следене на една жена, която обичате, и ако искате, поради това сте длъжен да я уважавате.

— Да! — зарадва се Морис. — Разбирам ви. Същото си го казах и аз. Проклинах се, но вече я причаках край входа, а сутрин я дебнех дали няма да излезе от къщи с празна кошничка. Срамно ми е, но и Отело се е срамувал, когато е протягал ръка към шията на Дездемона.

Сравнението беше пресилено, но Морис не забеляза усмивката ми. Той направи трагичен жест, събори от бюрото топче хартия и продължи монолога си клекнал и събирайки листовете от пода:

— Не моля за снизхождение и не съм дошъл при вас за това. Но тази сутрин в седем часа и десет минути тя излезе от къщи с кошничка и тръгна към тази градинка. На края на парка зад фонтана има полянка, почти открита, само тук-там големи дървета. В момента там започва някакво строителство — набучили са стълбове, сякаш ще правят ограда. Не е от най-добрите места за гъби. Разбирате ли ме?

— Засега не сте казали още нищо разбираемо.

— Проследих я точно до тази полянка. От значително разстояние. Представяте ли си какво би станало, ако се обърнеш?

— Не дай боже — казах аз.

— И така, тя отиде на полянката и започна да обикаля по нея. Върви, навежда се, взима нещо, а аз се крия зад едно голямо дърво и чакам.

— Какво чакате? Та точно тогава е било времето да излезете от скривалището си и да ѝ кажете, че сте виновен, че се разкайвате и повече никога няма да се случи такова нещо.

— Исках да направя това, но ме задържах срамът... и подозренията.

— Какви подозрения?

— А какво би станало, ако тя, след като набере гъби, отиде на среща с него? Или пък в този момент той се появи...

— Убедително е — казах аз. — Очевидно имам пред себе си истински рицар и джентълмен.

— Ех, оставете — отвърна Морис в най-добрите литературни традиции на миналия век. — Сега всичко това не е важно. Важното е това, че докато гледах към Наташа, тя изчезна. Представяте ли си? Току-що я гледам в средата на полянката и изведнъж изчезна. Не повярвах на очите си. Какво ще кажете по този повод?

— Засега нищо.

— Обиколих цялата поляна, изскочих на улицата — няма никой. Върнах се в парка, прерових храстите, надзърнах дори под скамейките. Няма я никъде. Върнах се на поляната и спрях около мястото, където видях Наташа в последния момент, и изведнъж чувам гласа ѝ:

— Морис, какво правиш тук?

Стои близо до мен, отделят ни само три крачки, с кошничката в ръце.

— А е кошничката имаше гъби?

— Беше почти пълна.

— И какво стана после?

— Аз ѝ казах: „Тебе чакам.“

— А защо не ми се обади? — отговаря ми тя. — Виж колко много гъби набрах.

— А къде беше ти? — продължавам да я разпитвам.

— Тук.

— Как тук? Вече от половин час стоя на това място, а тебе те нямаше.

— А къде бих могла да набера тези гъби? Да не би по тротоара?! Морис замълча.

— И в края на краищата тя се обиди и си отиде? — предположих аз.

Спомних си, че бях обещал по обяд да завърша статията, а разказът на Морис очевидно се удължаваше.

— Отиде си — съгласи се Морис, — но не е в това работата.

— А в какво?

— Разбирате ли, помислих си, тук има някаква тайна. Наташа ту беше на това място, ту я нямаше. Сякаш пропадеше в някаква дупка. Изпаднах в такова настроение, че ми се прииска да намеря непременно тази дупка. Отидох до точката, в която изчезна и се появи Наташа. Там имаше малка вдлъбнатина...

„Господи — помислих си аз, — с нищо не можеш да го спреш. Нима и аз когато съм бил влюбен, съм бил толкова отегчителен и многословен?“

— Там обаче не можах да открия нищо — само тревата беше утъпкана и аз бавно тръгнах по-нататък, оглеждайки се наоколо... И изведнъж видях гъба!

— Та това е чудесно — казах аз и погледнах часовника, което не направи никакво впечатление на разказващия.

— На тази поляна се оказа, че въобще има много гъби и аз даже се изненадах, че не съм ги забелязал досега. Докато скитах насам-натам по поляната, реших, че не мога да се отнасям с такова недоверие към Наташа. Не, помислих си, аз трябва да я помоля за извинение...

Мълчание. Цяла минута, не по-малко. Търпеливо чакам. Сега трябва да се появи тайнственият съперник или да се върне Наташа, която заставайки зад него, ласкаво да му затвори очите с длани и да запита: „Кой е?“

— И в този момент — продължи той най-накрая — аз разбрах, че на поляната ги няма стълбовете на оградата. Само дупки.

— Какви дупки пък сега?

— Дупки за стълбовете. Разбирате ли, дупки за стълбовете всъщност имаше, но самите стълбове лежаха на земята. Ето, помислих си, започвам и да халюцинирам. Тогава излязох от парка. Тръгнах към спирката на тролейбус №102.

„Изглежда, историята приближава края си“ — помислих си аз с облекчение.

— Но там нямаше никаква спирка на 102-ри тролейбус, тъй като беше спирка на автобус „Б“. Въпреки че такъв автобус няма в Москва. Така бях смутен, та дори не се изненадах, а се приближих към

чакащата там жена и я запитах: „А къде спира тролейбус №102?“ Тя каза, че не знае. „Как така? — настоявах аз. — Та аз преди половин час слязох от него ето тука. Вие сигурно не сте тукашна?“ Тя ме погледна възмутено. И дори не ме удостои с отговор. Добре, мисля си, побърквам се. Най-добре е засега никой да не знае за това. И сякаш нищо не е станало, запитах: „Как да стигна до метро «Летището»?“ — „До метро «Летището»? Качете се на автобуса и слезте след шест спирки.“ Вие разбирате ли нещо?

— Разбирам — казах аз. — Сега ще ми разкажете как сте се събудили и сте решили да споделите съня си със своя любим учител.

— Нищо подобно! — възкликна Морис. — Това не беше сън.

И в доказателство за правотата си силно тресна с юмрук по бюрото. Успях да уловя телефона във въздуха. В литературата са описани различни форми на любовно побъркване. У много народи мръдването на любовна тема се е смятало за напълно допустимо и съвсем не позорно заболяване.

— Слушайте по-нататък! Когато автобусът се приближи до метрото и видях над входа му изписания със златни букви надпис „Летище“, разбрах, че не съм сбъркал в диагнозата си. Бях мръднал. Стараех се да дишам дълбоко и да мисля за странични неща. Спуснах се надолу, приближих до контролата, намерих в джоба си монета и я пуснах в автомата, но тя се задръсти в отвора. Дежурната ме запита какво става. Покажете ми, ако обичате, вашите пет стотинки. Показах ѝ ги, а тя ми обръща внимание, че са жълти! Според нея монетата трябвало да бъде бяла, а не жълта. И ми показва монета от бял метал. В същото време ме разглежда така, сякаш тези пари съм ги произвел самият аз. Покорно се изкачих на улицата. И знаете ли, колкото повече се оглеждах наоколо, толкова повече ме поразяваше промяната в подробностите. Именно в подробностите. Като цяло всичко беше нормално, но подробностите бяха съвсем различни. Ето например минавач чете вестник, а заглавието му не е в левия горен ъгъл, а в десния долен, трамваят не е жълто-червен, а зелен и т.н....

Не го прекъсвах. Морис изглеждаше нормален. Дори следите от вълнението му, така очевидни в началото на неговия разказ, изчезнаха. Той дори забрави за любимата си. Това не беше побъркан, а просто един много поразен човек.

— И тогава допуснах като работна хипотеза, че съм попаднал в паралелен свят. Вие чели ли сте нещо за паралелните светове?

— Не чета фантастична литература — отвърнах аз, като със своята излишна категоричност напълно се издадох, тъй като не бих могъл да зная нищо за паралелните светове, без да съм чел фантастика.

— Няма значение, вие все пак знаете за тях — каза Морис. — И тази версия напълно оправдаваше Наташа. Тя, както и другите гъбари, обикаляйки по поляната, са стъпвали в тази падинка, която по някакъв начин се е оказала място за преход от един свят в друг, и попадайки оттатък, без нищо да разберат, те са продължавали брането на гъби. А може би гъбарите въобще си знаят за свойствата на това място и ги използват съзнателно, без да придават на това кой знае какво значение...

Тук той замълча, помисли и добави:

— А може би и някой от тях да е останал в този паралелен свят.

— Ами да, върнал се е в къщи и се е срещнал със самин себе си — отвърнах аз. Но Морис дори не ме чу.

— И така, осъзнавайки какво е станало с мен, стигнах до един неочакван извод: ако в този паралелен свят има различия от нашия, то те могат да се разпространяват дори и в миналото. Та аз съм учен. Къде би трябвало да отида най-напред?

— При паметника на Пушкин — пошегувах се аз.

— Почти отгатнахте. Разбира се, не при паметника, той не би ми дал необходимата информация, а в музея на Пушкин. Спрях едно такси и поисках да ме закара на улица „Кропоткинска“. Продължавах да разсъждавам. Ами ако в този свят Пушкин е избягнал дуела през 1837 г.? И е живял още десет, двадесет, тридесет години след това, като е създал неизвестни за нас гениални произведения? Вълнувайки се все повече от предстоящата среща с великия поет, запитах шофьора на таксито в коя година е умрял Пушкин. Не помня, отвърна той, отдавна, преди повече от сто години. Шофьорът беше възрастен флегматичен дебелак и очевидно поезията съвсем не го интересуваше. Но в думите му се съдържаше надежда. Преди повече от сто години — това означаваше седемдесетте години на миналия век. Таксито още не беше успяло да спре пред музея, когато аз изскочих от него и пъхнах на шофьора две рубли. За мое щастие той, без да ги погледне, ги пъхна в

джоба си. Дотичах до входа на Пушкиновия музей и вие просто не можете да си представите!

Морис погледна обидено към мене.

— О, ужас! — каза той с тона на многострадален Вертер. — Това не беше музеят на Пушкин. Стоях като треснат от гръм. В този момент вратата се отвори и отвътре излезе някакъв старец. „Простете — хвърлих се аз към него. — Къде се намира музеят на Пушкин?“ А той ми отговори: „Според мен в Москва няма такъв. Има само в Кишинев.“ „Ама защо?“ „Прав сте — отвърна старецът, — този забележителен поет заслужава да има и в Москва музей на негово име. Ранната му смърт не позволи да се разкрие напълно могъщото му дарование...“

„Ранната му смърт! — извиках аз. — Ранната му смърт! Та в коя година е умрял Пушкин?“ „Той е загинал по време на дуел в Кишинев в началото на двадесетте години на миналия век“ — отвърна ми старецът и си тръгна. Ръцете ми се откъсната и аз разбрах: Тук няма какво повече да правя. По-бързо у дома! В нашето време Пушкин е живял почти четиридесет години. Та нали ако аз поради някаква глупава случайност остана там, то никога и на никого няма да докажа, че Пушкин е написал „Малките трагедии“ и „Евгений Онегин“?

— А може би си е заслужавало да останете — възразих аз. — Бихте заявили, че сте ги открили на някакъв таван, и тогава вие нямаше да имате цена.

— А след това щяха да ме разобличат като мистификатор — каза сериозно Морис. — Всъщност моето приключение едва ли не завърши трагично.

— Как така?!

— В мен бяха останали пет рубли. Една банкнота. Взех такси, върнах се в парка, протегнах банкнотата на шофьора и мислейки за съвсем други неща, поисках да ми върне ресто.

— Ти какво ми пробутваш? — запита шофьорът.

— Пари — казвам му аз. — Върнете ми, ако обичате, три рубли.

През това време вече бях отворил вратата, за да изляза.

— А ти откъде си намерил такива пари? — запита шофьорът зловещо.

И едва сега осъзнах целия ужас на положението си. Само още една секунда и завинаги бих станал пленник на света, в който не познават зрелия Пушкин! Като стрела излетях от колата и се хвърлих

към поляната, чувайки как зад мен търчи шофьорът. Успях да стигна първи до падинката и беше достатъчно да притичам през нея, за да чуя около себе си гласовете на работниците, които сковаваха оградата. А само преди една секунда на поляната нямаше никой.

— Стой! — извика шофьорът, преминавайки след мене в нашия свят. И здраво се впи и в двете ми ръце.

Но аз вече бях в пълна безопасност. Спокойно се обърнах и го запитах:

— Какво има, другарю шофьор?

— Има това — и той размаха моята банкнота като камшик, — че аз не се нуждая от фалшиви пари!

— Фалшиви ли? За минутка. Да идем при хората да се разберем.

Говорех така уверено, че той послушно тръгна с мен към дърводелците, които с интерес ни наблюдаваха. И с пълно право. Изведнъж, сякаш от нищото, на поляната се появяват двама непознати и започват сериозно да спорят.

Взех от шофьора банкнотата, протегнах я към работниците и ги запитах:

— Кажете ми, моля ви, какво е това?

— Пари — каза един от тях. — А какво има?

— Ами това — развика се шофьорът, — че такива пари няма!

— А какви пари има?

В този момент шофьорът извади от джоба си цяла шепа пари. Те много приличаха на нашите, само че имаха други цветове. Тези, които у нас са например розови, при тях бяха жълти, а зелените — червени.

Дърводелците гледаха шофьора с ококорени очи. Единият от тях също извади банкнота и я показа на шофьора.

— А тези пари също ли не са истински? — запита той с известна заплаха в гласа си.

— Абе, я го изгонете от тука — каза друг работник. — Може да е някакъв шпионин или да търгува с валута.

— Какъв шпионин съм аз! — възмути се шофьорът. — Ето я колата ми, на края на парка.

И посочи натам, накъдето би трябвало да бъде неговата кола. Сами се досещате, че там нямаше никаква кола.

— Оле, майко! — каза шофьорът. — Задигнали са я.

И се опита да се втурне към тротоара напърно. Костваше ми немалко усилия да го избутам по такъв начин, че да го прекарам през падинката. И, разбира се, той благополучно изчезна...

Натъпках лулата си и я запалих.

— Благодаря за интересния разказ.

— Вие май че не ми вярвате? Допускате, че ви лъжа?

— Не. Вие не бихте могли да измислите такова нещо.

— Тогава да вървя.

— Къде?

— При Наташа. Ще ѝ разкажа всичко. Така се успокоих! Жалко, че са го убили така млад. Представяте ли си? Цял свят, който не познава зрелия Пушкин.

— Всичко на този свят се компенсира — каза аз. — Не е имало Пушкин, но е съществувал някой друг.

— Разбира се — каза Морис, приближавайки се към вратата. Той вече си представяше как ще се втурне при Наташа и ще почне да ѝ дърдори любовните си глупости.

— Да — повторих аз, — би трябвало да има компенсация... Добре, че се сетих, Морис. А тази сграда, до която вие сте отишли, имам предвид музея на Пушкин, какво се помещава в нея?

— Също музей.

— А какъв?

— Музеят на Лермонтов — каза Морис. — Е, хайде, аз тръгвам.

— На Лермонтов? А нима не може да се допусне...

— Какво има да се допуска — снизходително се усмихна моят по-млад колега. — Там имаше надпис: „Музей на М. Ю. Лермонтов. 1814–1879“.

— Какво? — възкликнах аз. — И вие дори не надзърнахте вътре?

— Аз съм пушкинист — отвърна Морис с идиотско чувство на превъзходство. — Аз съм пушкинист и с това е казано всичко.

— Вие не сте пушкинист! — развиках се аз. — Вие сте магаре с капаци!

— А защо с капаци! — изненада се Морис.

— Самият вие току-що изразявахте съчувствие към света, лишен от „Евгений Онегин“. Нима не разбрахте, че обратното също е валидно? Пълни петдесет години е творил вторият руски гений Лермонтов!? Можете ли да си представите това...

Но тази ютия продължаваше да стои на своите бетонени позиции.

— От гледна точка на литературознанието — надуто ми заяви моят пушкинист — мащабите на гения на Пушкин и на Лермонтов са несъпоставими. Със същия успех бихме могли да...

— Спри, безумецо! — изръмжах аз. — Ще те изгоня от катедрата. Ти си недостоеен за званието учен! Единственото възможно спасение за теб е веднага да ме отведеш в този свят! Веднага!

— Ама разберете — започна да мънка той, — готвех се да отида при Наташа...

— С Наташа ще поговоря самият аз. И не се съмнявай, че тя веднага ще се откаже да общува с толкова нищожен субект. Хайде, води ме!

Сигурно съм бил страшен. Морис се разкисна и покорно чакаше, докато аз се мятах из кабинета, търсейки златните си копчета за ръкавели, които разчитах да обменя в другия свят за пълно издание на съчиненията на Михаил Юревич.

Когато изскочихме от колата край парка, вече беше около дванадесет часа. Морис мълчеше подтиснат. Очевидно беше осъзнал целия ужас на престъплението си пред световната литература.

Поляната вече беше оградена и дърводелците коваха последните летви по оградата. Успяхме да проникнем на територията на строителството с доста мъки.

— Къде е? — запитах аз Морис.

Той стоеше напълно объркан. Поради някакво нещастно стечение на обстоятелствата строителите бяха успели да разтоварят на поляната няколко камиона с бетонни плочи. До тях, преобръщайки чимове, работеше булдозер.

— Някъде тук... — каза Морис. — Някъде тук е очевидно...

Той тръгна след булдозера, несигурно спря на едно място, след това се върна до плочите.

— Не — каза той, — не мога да си представя... Тук имаше падинка.

— Мога ли с нещо да ви помогна? — запита булдозеристът, обръщайки се към нас.

— Тук имаше една падинка — казах аз тъпо.

— Имаше, ама вече я няма — каза булдозеристът. — Но ще има кафе-сладкарница с двеста места. Да не сте загубили нещо?

— Да — казах аз. — А кажете ми тука нищо ли не ви е изчезвало?

— Само това ни трябва! — засмя се булдозеристът. — Та ако моята машинка изчезне, доста шум би се вдигнал.

Разбира се, ние не намерихме нищо.

Трябва да прибавя само това че след два месеца Морис се ожени за Наташа.

Аз вярвам напълно на Морис. Всичко, което ми разказа, сигурно е станало точно така. Но предишната топлина в нашите отношения вече я няма.

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр.7-8/1977 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.